

PIGESPILEDERNE

Kære spejdere!

Mon I kender udtrykket „at lægge en alen til sin vækst“?

Det betyder på almindelig dansk at vokse et godt stykke — og mon ikke I alle netop er groet godt i denne dejlige sommer og blevet så solbrune og sunde, at I nemt kunne bruges som reklamer på havregrynsplanter?

Sommeren 1959 har været alle tiders sommer — tænk, at være i lejr uden at få en eneste dråbe regn! Der er i år næppe ret mange, der kan fortælle „dryppende“ historier om utætte telte og sejlene sko. Men i stedet er der nok mange, som kan fortælle om lune, stille sommeraftener, hvor lejrbalet rigtig flammede og sendte gnister op i den lyse aften, og hvor måne og stjerner dannede et fortryllende sceneri, når de spejlede sig i fjorden. Det lyder så banalt, men sådan var aftenerne, ikke bare een, men mange gange i denne forunderlige sommer.

Nogle af jer har måske prøvet at sove i bivak og falde i søvn, netop mens I lå og kiggede på stjernerne. Andre kan fortælle om den formiddag, hvor det var så varmt på lejrpladsen, at alle var ved at smelte, og der derfor blev givet lov til en ekstra dukkert i bølgerne. Herligt, herligt... lige til man kom tilbage til lejrpladsen og opdagede, at hvepsene havde taget marmeladespanden i besiddelse — „nogen“ havde glemt at sætte låget på! Denne hvepsehistorie er muligvis ikke jeres, men jeg er helt sikker på, at I også har een, for hvepsene har også nydt sommeren og levet højt på bl. a. den røde lejr-marmelade.

Se, det at lægge en alen til sin vækst kan ikke alene betyde, at man vokser korporligt, men også at man bliver klogere — samler indtryk sammen og lærer af dem. Selv af de små ting. Selv af hvepse. For mon ikke I opdagede, at hvis blot I opbød al jeres selvbeherskelse og ikke slog efter hvepsene, interesserede de sig ikke særligt for jer. Det er svært at beherske sig, når der summer 20 energiske hvepse omkring een — indrømmet — men det kan være meget gavnligt, også i andre tilfælde — dette, at kunne beherske sig.

Og du, som sov ind under stjernerne, mon ikke du undrede over det ufatteligt store rummelighed med dets myriader af stjerner og følte dine egne store problemer skrumpe ind og blive bittesmå? Det er da godt at huske, hvis problemerne en anden dag tårner sig op og bliver store.

Og er der nogen tid, hvor man bedre kan forstå, hvor det er dejligt at være mange om de samme mål, end når man sidder rundt om lejrbalet....

Portræt med nedslagne øjne af fru Emmy Houby, medlem af bestyrelsen, arbejdsudvalget og blæmmeudvalget. I sommeren 1960 er Emmy lejrleder i jubilæumslejren ved Tybrind.

næste sommer skal vi alle sidde rundt om store bål i jubilæumslejrene med mange ny kammerater både fra vort eget korps og andre lande og synge om, at

„vi er kammerater — i arbejd' og i leg,
vi kæmper for det samme mål

og skal den samme vej“.

Hvor er det godt, at vi nu i denne sommer har kunnet samle os mange kræfter og gåpå-mod, så vi kan dygtiggøre os til at gå ind i jubilæumsåret 1960 med alle dets store oplevelser og opgaver, som også kan lægge en alen til vor vækst, om blot vi forstår at lære deraf.

INDHOLD

	Side
Kære spejdere	102
Kertelejr nr. 1 på Virklund	103
De beretter i den gamle dagbog om	104
Sidste glimt af sommeren 1959	105
Månedens interview	106
Rådsklippen	107
Husflid	107
Jubilæumslejren 1960	108
Sport	110
For de 11-16 årige	112
En hjemtur med forhindringer	114
Seniorspejderkonkurrencen	115
Orienteringskursus for seniorspejdere	115
Tinka	115

KERTELEJR NR. 1 på Virklund

- vor fælles lejrplads ved Silkeborg

Denne lejr var den første af en — forhåbentlig — lang række af kertelejr. Lejren kom i stand på Hendes Majestæt Dronning Ingrid's foranledning, som en fortsættelse af det blå-grønne samarbejde, der påbegyndte turneringen om Dronningen's lysestager. Heraf kom lejrens navn, idet vi havde Dronningen's lysestager med; og lejrens symbol var lyset i alle dets former.

Fredag den 31. juli, da lejren skulle påbegyndes, oprandt med buldrende torden og regn „i tove“, så vi var så småt forberedt på, at vi skulle svømme i den uge, der kom. Men bortset fra en enkelt byge næste dag, fik vi strålende vejr.

Ca. 50 blå og grønne deltog i lejren, og deltagerne blev delt op i to troppe, i hver trop var der en blå og grøn tropfører. Lejrchefer var *Inga Nielsen*, 2. Aarhus div. fra KFUK-spejderne, og fra Det Danske Pigespejderkorps var *Kirsten Mortensen*, Antvorskov divisionen.

1½ dag gik med indretning af lejren — alt skulle stå færdigt til indvielsen lørdag kl. 16, hvortil spejdercheferne fra begge korps, *Ellen Arkil* og *Ruth Kristiansen*, kom for at overgive de to lysestager, der skulle være lejrens samlingsmærke. Lysestagerne var i brug hver aften efter lejr-bålet ved en afslutningsceremoni. Ilden vandrede fra lysestagerne kerte over til de kerter, som spejderne holdt, og med disse tændte kerter gik vi tilbage til lejrpladsen og sang aftensang.

Af de ting, som vi havde ud over det almindelige lejrprogram, var der foredrag om Sct. Georgs-Gilderne, Spejderarbejdet i Grønland — det var så spændende, at man fik lyst til selv at komme op og se det nordligste Danmark og være med i spejderarbejdet der. Desuden fortalte *Hanna Lund* om Fællesrådet, og som nogle af de første hørte vi om *Lilli Christoffersens* rejse til New Zealand, hvortil hun kom som træner for pigespejdernes verdensforbund. Vi nåede at komme hele jorden rundt med Lilli, og hvem vil ikke gerne jorden rundt og hilse på spejderne undervejs? — vi hørte en blå-grøn snak om seniorarbejdet i vore to korps.

Der var oprettet interessegrupper, der spændte lige fra foto til internationalt spejderarbejde, og fra primitiv lejrlev til manuelle ideer til blåmejse- og grønsmuttearbejdet. „De primitive“ byggede bivuaker, som de blev så glade for, at de sov i dem i flere nætter.

En aften efter et fredeligt lejrålbål startede lejrdelegerne i små hold på en orienteringstur. Starten var kl. 22.30, og de sidste kom hjem kl. 3.30 om natten, eller rettere om morgenen — så vi sov længe den næste dag!

Man skulle lede længe for at finde en natur, der er smukkere end den omkring vor fælles lejrgrund, og en eftermiddag havde vi en naturvandring med nogle opgaver undervejs, og der var ikke grænser for, hvad man kunne finde på turen: gamle brunkulslejer, stenarter fra alle jordperioder og masser af sjældne blomster og planter.

En heldagstur til Himmelbjerget måtte vi også have. Vi sejlede dertil og gik hele vejen hjem gennem de dejlige skove — bakke ned og bakke op.

Lejrens clou kom på den allersidste dag: Dronning Ingrid kom for at se, hvordan det kunne falde ud, når blå og

Dronningen besøger lejren.

Bag dronningen smiler lejrchef Inga Nielsen.

De beretter i den gamle dagbog om...

RÆVEJAGTEN

Det var nede i troplokalet. Vi var ved at gøre rent dernede og Lis fejede, så det stod om ørerne på os andre med store, uldne støvskyer, Marianne var ved at rydde op i bogreolen. „Hvad er en rævejagt?“ kom det fra den nederste hylde, hvor hun er faldet i staver over Hjortenes gamle patruljebog. „Rævene var navnet på førerpatruljen, ved jeg da, det må da have været en slags jagt på dem, forresten...“ her holder hun inde på grund af støvskyen, dels forårsaget af fejningen, dels fra den udstoppede måge, hun er ved at børste. „Det kan jeg godt huske,“ kommer det henne fra kosten, „det var en tropstur tilrettelagt af førerpatruljen ude i skoven. Vi blev delt i mange hold, og hvert hold skulle følge en bestemt slags „blodspor“, rødt karton i forskellige faconer, vores var aflange. I træerne på ruten hang der nogle rævehoveder, dem skulle man samle sammen, der stod tal på dem, de, der var sværest anbragt, havde højeste pointstal; så skulle vi fange vores ræv, der var en af førerpatruljens medlemmer, som havde gemt sig i en rød cirkel.“ „Hvordan gemmer man sig i en cirkel?“ spørger Mette, der lige er kom-

met ind med skraldespanden. „På et kort selvfølgelig, man giver deltagerne en kortskitse, hvorpå der er tegnet en rød cirkel, og så skal de fjolser prøve at finde frem til stedet,“ forklarer jeg, mens jeg forgæves prøver at få lampe-skærmen til at hænge lige. „Hvorfor fjolser?“ spørger mågebørsteren: „Fordi jeg var en af de ræve, der stod og blomstrede i halvanden time i den blodrøde cirkel, fordi mit hold ikke kunne finde mig og var gået tilbage på stationen.“ „Det lader til, at det har været svært at finde de spor,“ siger Marianne fordybet i sine boglige studier. „Læs højt,“ siger Kirsten, „den tur kan jeg godt huske.“ „Ja, hvis I vil indstille det rædselsfulde flytten-rundt-med-støvet-mani.“ Vi lader alle koste, måger, lamper og skraldespande falde til jorden, og Marianne læser for os af dagbogen.

Rævejagten

Vi var tre, da vi begyndte at lede efter blodspor, det var Bob, Mol og Lis. Det var nemt at finde det første blodspor, men så blev det lidt svært, og vi kunne heller ikke finde så mange

rævehoveder, for de hang jo på buske. Men så kom vi op på den store landevej, og dér gik det i uorden for os, for vi kunne ikke finde nogle spor, men så endelig fandt vi nogle igen. Nu skulle vi igennem en stor skov. Da vi kom op til Furesoen kunne vi heller ikke finde ud af det, vi rendte op og ned hele tiden, men så gik vi tilbage, og så fandt vi stjernen. Så gik vi på siden af skovens bakke, og vi var lige ved at falde ned. Da vi kom op igen, sagde Bob, at hun så ræven, og vi smed taskerne og lob efter den, og vi fangede hende også, men så spurgte hun, hvad nummer vi var, og sagde, at hun var ikke vores ræv, og vi havde fået et brev, som vi havde glemt at åbne, der var en kortskitse med en rød ring, og vores ræv hed Snoft, og der var meget langt væk til ringen og klokken var mange, så vi kunne ikke nå at komme op til „rævehulen“, så Bog sagde, at vi måtte hellere gå tilbage til stationen, og der var også langt. Jeg var så træt, at Bob og Mol måtte trække mig hjem. Da vi kom hjem til stationen, tog vi mærkerne og talte dem, og vi havde 77 blodspor og 6 rævehoveder. Og det viste sig, at vores patrulje havde de fleste spor. Og så havde vi vundet! Lis

„Det var vist en streng tur for lille Lis,“ siger Marianne med et drillende smil i retning af kosten, der nu igen er gået i arbejde.

„Ikke så strengt som at skulle skrive hele den lange beretning ned i patruljedagbogen,“ kommer det afgjort bag fra støvskyen.

Den gamle ræv

(Fortsat fra side 103)

grønne var i lejr sammen. Og der var ingen tvivl om, at Hds. Majestæt var tilfreds med resultatet. Dronning Ingrid kom til lejren kl. 15.30 og blev lige til kl. 21, så på alt, spiste sammen med os og deltog i vort lejrball. Det var en stor oplevelse at have Dronning Ingrid på så nært hold, og selve ideen med lejren var ligesom klarere for os alle, da vor fælles protektrice besøgte os.

Men dagen efter var lejren forbi — dagene var næsten lobet hurtigere, end de plejer på en lejr. Det var svært at sige farvel til alle de gode kammerater, vi havde fået, og det er vist et sikkert tegn på, at lejren var en succes, at man hele tiden hørte spørgsmålene: „Hvornår bliver næste Kertelejr?“ og „Kan vi også komme med næste gang?“

Mon ikke du har lyst til at komme med i Kertelejr nr. 2?

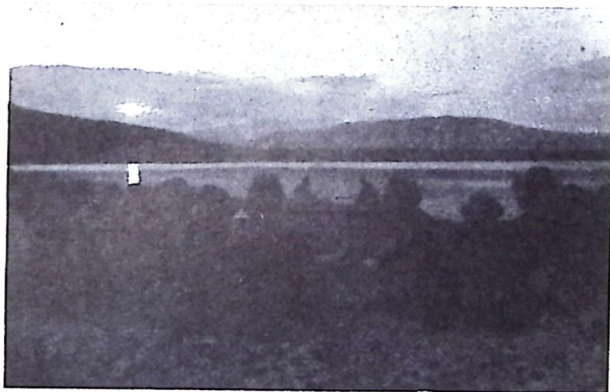
— blå og grøn —

De to spejderchefer efter åbningsparaden — den må have været morsom!

SIDSTE GLIMT AF SOMMEREN 1959

Palnatoketroppen sender dette fantastiske billede, taget kl. 21.20 fra sommerens lejrball fra „Kroderen“ i Norge

Soltroppen i Holbæk skriver: „Hermed et fotografi af patruljen „Lillebjørn“ fra 2. Soltrop i Holbæk, der til sommerlejren på Læso havde syet sig fantasifulde nathuer efter opskriften i vort blad. De blev meget beundrede og misundte af os andre, som fandt ideen storartet.“

Hilsen fra spejderne i Christianehåb, Grønland — særlig til „Skjoldmoerne“ i 2. Odense med tak for arbejdstavler og til Slagelse med tak for patruljebøger.

Stenaldervildskab i Ulfborgtroppens lejr på „Bakkegården“

Månedens interview

Store Gulle, lærerinde på Spejderskolen, og i dåben kaldt Gurli Dupont Petersen, har været i lejr i Spanien, og det må vi lige snakke lidt om.

Hvordan fandt du på at melde dig til en lejr i Spanien?

Allerede sidste efterår fik jeg en invitation fra min amerikanske spejderkammerat om at komme med hende i en lejr. Jeg traf hende på Our Chalet i 1957, og siden har vi ønsket at mødes igen. Hun skulle lede lejren, og de ville betale min rejse.

Hvorfor skulle lejren ligge i Spanien?

De amerikanske styrker i Europa har et organiseret spejderarbejde i gang, det kaldes North Atlantic Girl Scouts. Der er en fast ansat stab til at lede det daglige arbejde for de ca. 14.000 pigespejdere, som bor i Europa med deres familier for et par år. Der har i år været 5 lejre, foruden Spanien: lejr i England, Tyskland, Italien og Frankrig. I den spanske lejr kom spejderne fra Spanien og Marocco, ialt 200 (alder 10–15 år).

Hvor lå lejren og under hvilke forhold?

Selve lejren lå ved Cadiz bugten. Lejren ejes og ledes af 16 Air Force, som har ønsket at afholde disse ungdomslejre, og lejren varer 2 uger. Dog kom vi, der skulle lede lejren, en uge før til en træning, så vi var kendte med alle forholdene.

Vi lå på U. S. Rota basen på en slette med lidt fyrrebevoksning og skov, og nærmeste nabo var lufthavnen og helikopterstationen. — Der var fast stab til den daglige ledelse, forplejning, læge, beskæftigelse, transport, vagt o. s. v.

Hvordan var programmet?

Vi boede tropsvis med 30 spejdere og 3 førere i hver trop, og alle boede i trætelte. Der var enkelte fælles arrangementer, såsom store lejrball, åbningsparade, scouts Own, Oklahoma show m. m., men ellers levede vi vort eget tropsliv i patruljer, og alle var med i planlægning og udførte fælles pligter, dels for troppen og dels for hele lejren.

Vi blev hæmmet en del af klimaet, solen var slem, og vi målte op til 40°, derfor kunne vi ikke arbejde hårdt. Regn var ukendt, ligeledes støvler og regnfrakke. En vandvogn kørte rundt og vandede sandet for os, det hjalp på den tørre luft. Om aftenen kørte en anden vogn rundt og sprøjtede mod fluer, de var nemlig også slemme,

men så kunne vi da sove for de bæster.

Der var fast badetid for alle hver dag. Busser kørte os til stranden, en dejlig bred strand og varmt vand!!! Hjemme i lejren ventede 30 brusere på os, men det var nødvendigt, for alt var støvet og tilsandet: Vi skiftede tøj 2 gange daglig.

Du skulle have rideudstyr med, hvorfor det?

Som jeg allerede har fortalt, var der en fast stab, og der kunne man melde sig til beskæftigelse tropsvis. Der var mange muligheder, f. eks. ridning, skydning, badminton, volleyball og mange andre boldspil. Desuden var der en instruktør i husflid, som underviste i læder, bast og peddigrør, maling, emaljesmykker, så man kunne altid finde noget af interesse.

Du har slet ikke omtalt alm. spejdersport, men det var der måske slet ikke tid til?

Det er lidt svært at svare på. Lejren var nyoprettet, og vi savnede alt lejrudstyr. Der var intet træ til lejrarbejder og ingen mulighed for at skaffe det i år. Vi øvede besnoringer på små nedfaldne grene, for intet måtte skæres af træerne. Til de aller mest nødvendige stativer brugte vi brædder.

Terrainøvelse nåede vi et par gange og gik på opdagelse efter nyt.

En dag var vi på bustur til Cadiz og så seværdigheder og handlede. Her var der ingen, der styrtede til isboder eller tyggede gummi. Al slik var forbudt i lejren undtagen hver tredje dag, hvor hver kunne købe et stykke chokolade og spise det i kantinen.

Kom der mange besøgende?

Der var afsat fast besøgsdag, men det var svært at holde det. Kom der en flyver eller helikopter, kunne man

høre en spejder råbe: „Jeg tror, det er min far deroppe,“ og 10 minutter efter var han ganske rigtig på pladsen. Nu var basen jo et lukket område, så det var kun forældre og venner, der kom.

Var I til tyrefægtning?

Ja, og jeg tør snart ikke sige, at det var så spændende. Jeg synes ikke, det kan kaldes en sport, det er et skuespil. Spejderne var ikke med. Vi boede i Sevilla inden lejren og var turister, som altså fik bylivet med, de spanske dansere i deres farvestrålende dragter, aften timerne, hvor folk vågner op efter de hede dagtimer; det myldrende gadeliv med handel og uro, de små sortøjede børn, der hele tiden vil sælge blomster og souvenirer til een — alt så nyt og egenartet.

Var der smukt i Spanien?

Det er så stort et land, så jeg kan kun svare for Andalusien. — Der var ejendommeligt. På afstand ser man de store arealer af gyldent sand, og hist og her lidt bjerge, der er let rødlig. De hvide byer, som er karakteristiske for Andalusien, giver landet et orientalsk præg. Længs vejene vokser kaktus som levende hegn, og de blomstrer netop nu. I byerne kan man plukke appelsiner fra træerne, og vildt ser man figen og mandeltræer gro, mens vindruklaserne slynger sig hen over det tørre, gule sand.

Så har du altså lært meget nyt om amerikansk lejr sport.

Ja, så afgjort, men jeg må ikke og vil ikke dømme efter denne lejr. Man har fortalt mig, at denne lejr ikke er en af typerne på amerikanske lejre, men først og fremmest en lejr for de amerikanske spejdere, som bor i Europa, som ellers ikke har chance for at komme ud mellem jævnaldrende amerikanske børn. Jeg ved, at der ligger et meget stort arbejde bag denne lejr for de forere, som påtog sig opgaven, og det har været svært for dem at få de amerikanske soldater, som var med i ledelsen, til at indse, at pigelejre plus spejd er mere end et trætelte, en bus og dåse-mad.

For mig har det været en meget stor chance at være med som næsten eneste udlænding (der var en spanskfører), — jeg har bl. a. lært at tie, lytte og forstå, men nu får du ikke mere i dag.

Hvor skal du hen næste gang?

Over at se Moens Klint, men det må du ikke sige til de andre, det er så flovt, at jeg aldrig har været der og så flygter så langt sydpå.

— Og så vil jeg gå i shorts, str. 44, for det må man ikke i danske lejre.

*Kære Tjavs, Dorte og alle de andre PF'er
fra Ryegård-lejren!*

Hvad er det for beskyldninger, vi må læse om i „Pige-spejderne“ — rejser vi ikke telt efter korpsets metode? Vi kan skam ikke andet, den er nemlig den hurtigste og mest effektive.

Kære Tjavs, vi øvede os i at rejse telt hurtigt, og den dag tog det os 10 minutter, fra vi åbnede bildøren og tog teltet ud, og til vi strammede den sidste bardun. Var det fordi vi skyndte os så meget, at du ikke kunne se, det var korpsets metode — eller havde du stadig lidt feber?

Mange hilsener!

De to korpssinstruktører

Et lille regnestykke:

Når 2 spejdere kan rejse et telt på 10 minutter, hvor hurtigt kan så en patrulje på 8 spejdere rejse det?

Kære Rådsklippe!

Mon ikke det kunne lade sig gøre, at vi fik et bestemt råb foruden alle de patrulje- og tropsråb der findes?

Det ville sikkert være praktisk, f. eks. til divisionstureringer (når vinderne hyldes), større lejre og fester.

Med spejderhilsen!

Lisa

Jeg skal prøve at lave et, til vi mødes næste sommer.

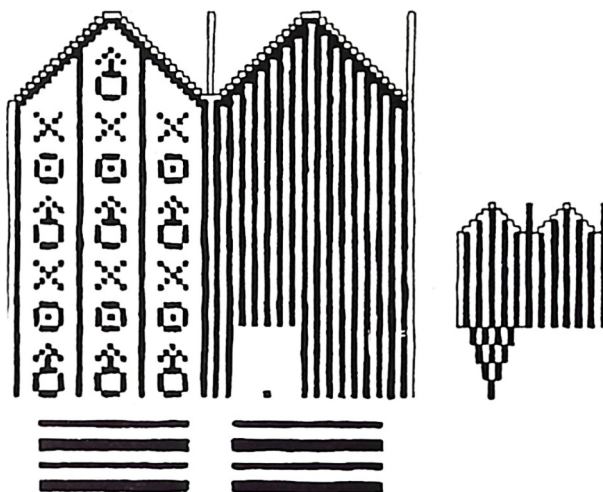
Red.

★

Forsinket svar til Klit, der ikke er tilfreds med vore vandreplader. Vi havde oprindeligt vandreplader på linje med drengenes, men vi opgav dem, fordi nogle spejdere blev syge, og fordi vi var genstand for kritik fra lægers side. Da det vigtigste ikke er den ene gangs præstation, men netop at spejderne kommer ud mange gange og kommer ud på deres ben, der i automobilalderen har tendens til at udvikle sig til gangvorter hos somme, valgte vi at honorere med en plade den form for vandring, hvorom der kan læses i vore bøger. Men hvis du er stærk og gåglad, Klit, er der ingen, der forbyder dig at prøve at gå til drengenes plader. Du får ikke noget for det, men så ved du, at du er en god gågænger, og er det ikke det vigtigste? Men se at få nogen med dig.

Red.

HUSFLID

Det er ved at blive koldt om fingrene om morgenen. Mon ikke det var en idé at strikke et par originale norske vanter?

Her kommer mønster og oppskrift til votter som skulle passe til en ca. tolv års pike. For „uinnvidde“ ser vottene ut som alle andre votter med mønster på, men for deg som har lært sportegn „betyr“ de noe helt annet, ikke sant?

Du trenger ett sett strømpepinner nr. 6 eller 7 og garn i to farger, ca. 40 g av hver (grønt og hvitt, khaki og blått eller blått og hvitt). 3 eller 4 tråders garn som brukes til sokker eller votter passer. De fylte rutene betyr hvitt (ell. blått) garn, d. v. s. mønsterfargen, de tomme henholdsvis grønt, khaki eller blått garn, d. v. s. bunnfagen.

Legg opp 48 masker, strikk to rette og to vrang etter mønsteret. En rute betyr en omgang eller en maske. I den siste omgangen på vrangborden med bunnfargen økes maskeantallet til 65 masker, og fra nå av strikkes bare rett. Følg mønsteret og pass på at ingen tråder strammes for meget på baksiden. Husk å legge ut til tommel på begge sider av den ensomme lille masken du ser på mønsteret der tommelen skal sitte. Sett tommelmaskene over på en tråd (11 masker), legg opp 11 nye masker og strik oppover.

För du begynner å felle må votten nå litt over det ytterste leddet på ringfingeren.

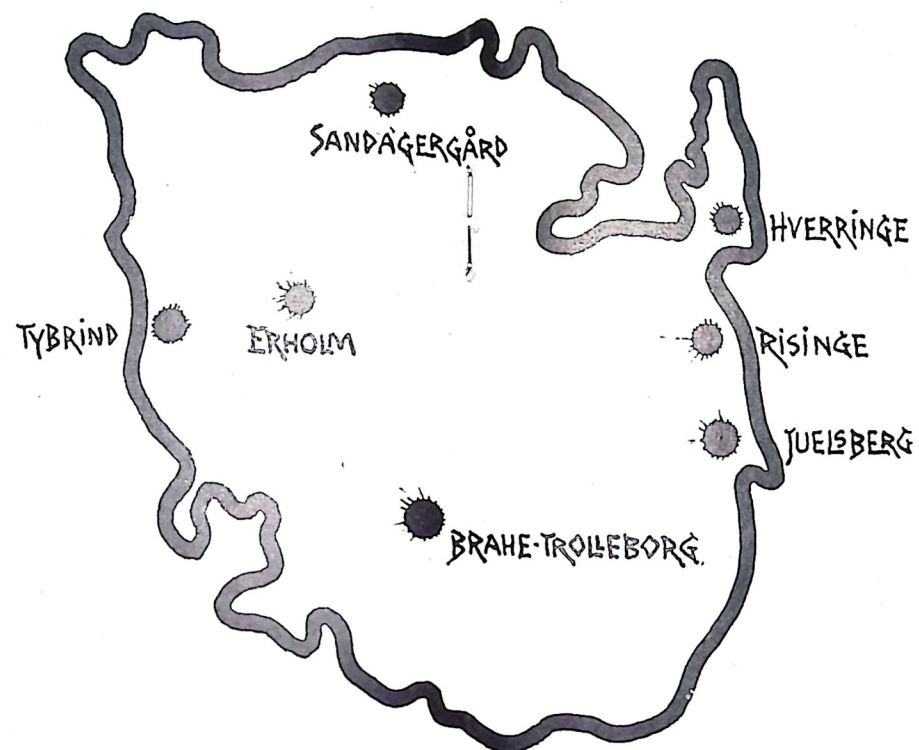
Blir ikke votten lang nok, får du legge til en mønsterstripe.

Beste strikkehilsen, *Toppen.*

Sandagergård hører ind under godset Gyldensteen, og ejes af lensgreve E. Bernstorff-Gyldensteen. Både lensgreven og hans søn greve C. J. Bernstorff, Jerstrup, er lejrens værter. Lejrpladsen ligger i nærheden af Sandagergård.

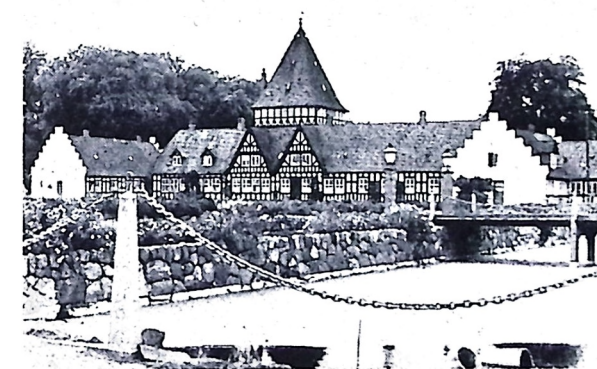
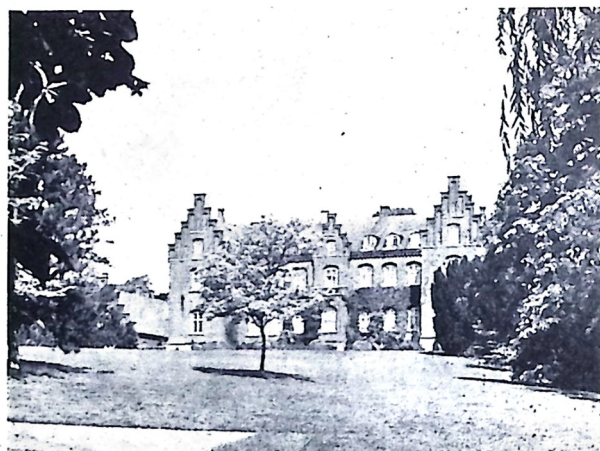
Hvor vi skal mødes i Jubilæumslejrene 1960

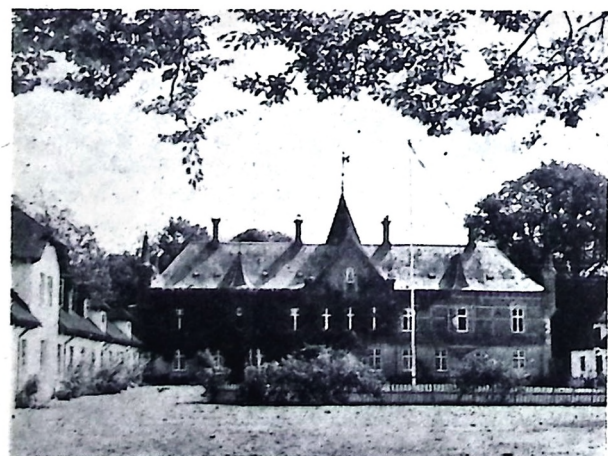
Hverringe stammer fra det 14. århundrede. Nuværende bygning restaureret i 1886, omgivet af voldgrave. Hverringe ejes af kammerherre N. R. Juel's dødsbo. På Hverringe bor kammerherreinde Juel. Lejrpladsen ligger i nærheden af hovedbygningen.

Erholm opført sidst 1850 i nygotisk stil, men stammer fra beg. af det 16. århundrede. Erholm ejes af hofjægmester H. C. C. F. Cederfeld de Simonsen. Lejrpladsen ligger ved Søndergårde, hvor hr. H. Cederfeld de Simonsen bor.

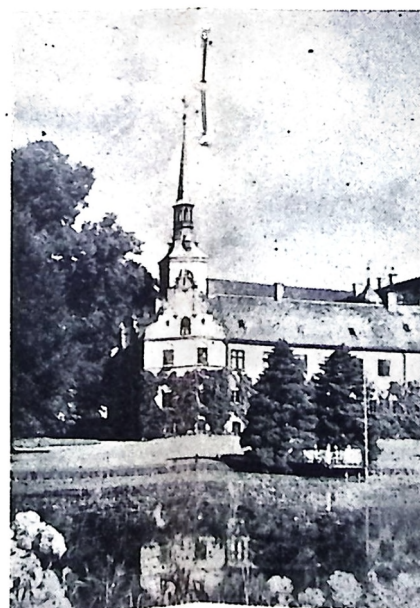

Risinge er opført i det 18. århundrede, bindingsværk i et stokværk. Risinge ejes af baron J. C. Bille Brahe, som bor på godset. Lejrpladsen ligger i nærheden af hovedbygningen.

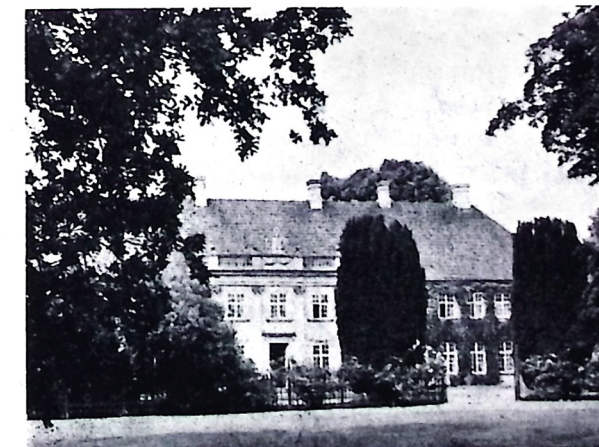
Tybrind er opført 1884, men på rester af tidligere bygninger og kældre. Tybrind ejes af lensgreve J. Wedell, som bor på slottet Wedellsborg. Lejrpladsen ligger 1,5 km fra Tybrind og 4-5 km fra Wedellsborg.

Brahe Trolleborg er af gammel oprindelse. Består nu af tre sammenbyggede fløje, hvortil kirken slutter sig som en fjerde.

Brahe Trolleborg ejes af lensgrevinde Lucie Marie Reventlow, som bor på slottet. Lejrpladsen ligger lige op til slottets park.

Juelsberg består af en hovedbygning og to sidefløje i klassicisme. Juelsberg ejes af kammerherre G. Juel, som bor på slottet. Lejrpladsen ligger i nærheden af slottet.

Sport

VOLLEY-BALL

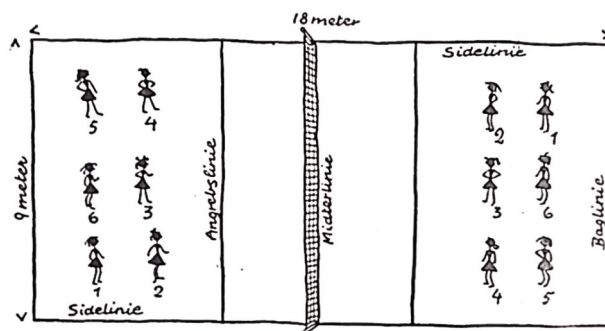
Mobilisation, c'est la vie, mais immobilisation c'est le commencement de la mort.

Mon jeg dog kan tiltrække mig jeres opmærksomhed ved at begynde en artikel om sport med noget fransk, som I næppe forstår et muk af?? — måske dog — det franske siger nemlig, at bevægelse er liv, og ubevægelighed er begyndelsen til død. Derfor driver vi sport, men ikke alene derfor, i høj grad også fordi det morer os — fordi vi føler et velvære ved at bruge vores krop og en tilfredsstillelse ved at prøve kræfter med en bold, et par ski eller skøjter eller det våde element og evt. kappes med andre mennesker, som holder af den samme sport. Tusinder og atter tusinder af mennesker jorden over dyrker een eller anden slags sport — tænk blot på, hvilken verdensbegivenhed de olympiske lege er, — bevægelse er liv, vi fryder os over et langt spring eller et sikkert kast — og vi nyder den kraft og udholdenhed, vi opnår, den er guld værd, og den kan vi ikke købe henne på hjørnet, den må vi selv skabe os.

Mobilisation, c'est la vie — —

Jeg skal i vinter fortælle jer lidt om forskellige sportsgrene, og jeg begynder her med et amerikansk boldspil, som i de sidste år er blevet meget moderne og meget afholdt herhjemme i Danmark — volley-ball.

Det kan spilles både indendørs og udendørs på en bane, som tegningen her viser.

Tværs over banen er spændt et net med store masker, det når fra ca. brysthøjde til lidt over strækhøjde (2,24 m over jorden for piger); man spiller med en volley-ball — en bold af blødt læder og noget større end en håndbold (ca. 65 cm i omkreds). Der er 6 spillere på hver banchalvdel, og opstillingen ved spillets begyndelse er som vist på tegningen; de 3 bageste spillere, nr. 5, 6 og 1, er fortrinsvis forsvarsspillere, og de 3 forreste (nr. 2, 3 og 4) er fortrinsvis angrebsspillere. Bolden kastes ikke, gribes ikke, den slås med flad eller knyttet hånd — meget ofte en løftning med begge hænder bøjet stærkt bagover.

Nu spiller vi. Spiller nr. 1 server (sætter bolden i spil) ved at slå bolden fra sin egen baglinie over nettet til modsat banchalvdel — det røde parti skal forsøge at slå den tilbage i eet eller 2 eller 3 slag, den må aldrig røres mere end 3 gange, og den samme spiller må ikke røre den 2 gange i træk, men gerne som 1. og 3. slag med en anden spiller imellem. Bolden må ikke holdes eller føres, ikke hvile i hånden, men slås eller løftes med et rent slag.

Sådan går bolden frem og tilbage under hyl og jubel, indtil eet af partierne gør en fejl — slår den i nettet, slår den uden for linierne, rører den 4 gange, taber den på gulvet eller — eller —. Man får et point, når man server og vinder; hvis man server og taber, går serveretten over til det andet parti, og ingen får points.

Serveren har ret til at serve lige så mange gange, som hendes parti vinder i den omgang. Skal vi sige, at rød begynder at serve og vinder 3 bolde, det står da 3—0 til rød, for man nævner altid serveren først; rød taber den 4. bold, så går serveretten over til hvid, og det står 0—3. For at spillerne kan skiftes til at serve, skal de *rottere*, hver gang de vinder serveretten — man flytter fra plads til plads samme vej rundt som viserne på et ur — iflg. tegningen kommer nr. 1 hen på 6. plads, og nr. 2 rykker tilbage på 1. plads og skal serve. Hvid vinder nu 2 bolde — det står 2—3 til hvid, taber den 3. — så roterer rød og server 3—2, vinder 1 bold 3—3 o. s. v., et sæt er vundet, når man har 15 points og 2 mere end modstanderne. (Angrebslinien på tegningen skal I ikke spekulere på foreløbig.)

Dansk Volleyball Forbund (Svanevænget 11, Kbhvn. Ø) har opstillet følgende let overskuelige regler, som sammenholdt med min mere almindelige forklaring sikkert fortæller jer alt, hvad I kan have brug for at vide:

Det er tilladt:

1. at serve med åben eller knyttet hånd,
2. at slå til bolden med begge hænder eller med een hånd,
3. at spille bolden i alle stillinger, siddende, liggende, løbende o. s. v.
4. at spille bolden med en vilkårlig del af kroppen over bæltestedet,
5. at spille bolden 3 gange, før den returneres til modstanderne,
6. at lade bolden røre side- og endelinier på modsat banehalvdel,
7. at spille bolden mod nettet, undtagen i serveren,
8. at spille bolden 2 gange, når en anden spiller har rørt den i mellemtiden,
9. at smashe — at springe højt op og slå bolden i nedadgående retning over nettet.

Det er forbudt:

1. at lade servebolden røre medspillere eller net,
2. at lade bolden røre egen banehalvdel,
3. at slå bolden ud af banen,

4. at gribe, holde eller føre bolden, det skal være et rent slag,
5. at spille bolden mere end 3 gange, før den returneres,
6. at spille bolden 2 på hinanden følgende gange,
7. at røre bolden med nogen del af kroppen under bæltestedet,
8. at røre nettet eller række ind over det,
9. at serve uden for tur.

Hvis I ved tropshuset eller et andet sted har en fri plads på ca. 9 × 18 m og har råd til at købe et net (eller lave det selv) og ejer en stor gummibold eller en gammel, blød fodbold eller lignende, kan I have megen glæde af at forsøge jer med dette. Det er et herligt spil, jeg spiller det meget i skolen med gymnasieeleverne, og vi morer os vældigt.

Løyer

P. S. Hvis der er en eller anden sportsgren, som I brænder efter at høre noget om, så skriv det til os.

På en praktisk træning kort efter sommerferien kom snakken selvfølgelig ind på den veloverståede sommerlejr — og lidt efter på næste års jubilæumsforetagende. En PF, der ikke var med i lejr i år, påberåbte sig, at hun ikke kunne rejse telt, fordi hun af mange forklarbare grunde aldrig havde været med, når det stod på programmet. Så kom det pludselig fra en lille spejder: „Jamen, det gør heller ingen ting, for næste år skal vi ikke ligge i telt, da skal vi ligge på 7 herregårde!!“

Dejligst af alle glæder
er glæden for slet ingenting,
ikke for noget, du kan eller vil,
glæden for intet og glæden for alt,
glæden: fordi du er til.

Axel Juhl.

11 - 12 - 13 - 14 - 15 - 16

Mennesker

jeg mødte på min vej

I mange år har jeg mødt en gammel mand på et bestemt gadehjørne, han var på vej ned til sin lille stump have. Han har et dårligt ben, i begyndelsen klarede han sig med een stok, senere gik han med to. Så erstattedes stokkene af krykkestokke, og det sidste år kom han i en rullestol, han selv kunne betjene. Vi er kommet på talefod nu, vi snakker lidt over gærden, når jeg kommer forbi og ser ham sidde der i sin lille, morsomme have, hvor alting gror frodigt uden nogen særlig plan, men som om alverdens blandede blomsterfrø var strøet ud og virkeligt groede op og så ud, som de gør det uden på poserne fra Ohlsens Enke.

Min ven hedder Jensen. Jeg kan jo sagtens, siger han. Jeg har min have at se til om sommeren. Min kone er død ganske vist, og børnene er langt væk, men de skriver da til mig, sommetider hele to gange om året. Og jeg er jo rask og rørig, — ja, jeg har mit dårlige ben, men tænk, om det var min arm, det var galt med, så jeg ikke kunne foretage mig noget, eller tænk, hvis jeg ikke kunne høre fuglene synge her i haven, eller radioen spille om vinteren? Mit ben, det er jo ingenting, det er højst lidt upraktisk. Og folk er jo så rare. Se nu til min nabo, hun stikker altid et brød eller en kage ind til mig, når hun har bagt, og der er en lille dreng, der hedder Ole, der løber ærinder for mig. Og så arver jeg værtens avis. Se nu den rose, der er lige ved at folde sig ud derhenne! Er den da ikke dejlig? Og er det ikke godt, at jeg har så megen tid, at jeg nu kan sidde her i haven og glæde mig stille over, hvor smuk den er? Når man er ung, har man så bissetravlt, man siger nok: ih, hvor er den rose køn! Og så løber man videre og har glemt den. Og det kan da ikke være Skaberens mening, når han giver os noget så skønt? Når jeg sidder helt stille, så kommer fuglene jo også hoppende helt op på fødderne af mig, og i de lune aftener kommer pindsvinet snøflende for at finde sin mælk derhenne i skålen.

Om jeg aldrig har smerter i benet? Jo, det har jeg da. Især om natten, så hiver det og river det. Men så ligger jeg og glæder mig over, at det ikke er hovedet, jeg har ondt i, for så kunne jeg jo ikke tænke, og det var jo da så meget værre. Sommetider har jeg også været på hospitalet, og de ved jo ikke alt det gode, de kan gøre mig. De giver mig medicin og lysbade, og jeg ved ikke hvad, og maden er så god. Og når jeg så skal udskrives, nævner jeg ikke at sige, at det såmænd ikke er spor bedre med smerterne, — det ville da være synd og skam, når de har gjort sig så megen umage!

Nej, hvad har De til mig i dag? En rigtig øl og fedtemad med sønderjydske pølse! Nej, det er da det bedste, jeg ved. Jeg vil stille det her i skyggen og lige glæde mig lidt først, inden jeg skal spise!

★

Forleden dag mødte jeg...

Forleden dag mødte jeg på Lyngbyvej en spejder med et par stivskørter under uniformen. Det var en meget kort uniform, og det kneb for skørterne at få plads, og derfor så man da også en nylonblonde stikke koket frem. Spejderen så glad og fornøjet ud og var sikker på selv, at hun var meget fin. Men det var hun ærlig talt ikke.

Moden i år kræver stivskørter til brusen kjoler, og det ser nydeligt ud til lette sommerkjoler og dansekjoler. Men de skal være blændende hvide, hvis de skal anes. Skørter med blonder og festons og nylontremulanter er så ultra feminine, hvilket er et svært ord for ganske overordentlig pigeligt kvindelige! Der er skørter af alle slags, der er de gammeldags af lærred, der er de nyere af nylon, der er de mærkelige, der til overflod er forsynet med en eller anden anordning i form af en slags plasticledning eller en ståltråds wire for at holde på struttet, der er de selvstivende, hvad det så betyder, for de bliver som en klud i vask, — og der er endelig nogle af skumgummi.

Og som sagt, I kan se så nydelige ud, når I er i sommerkjole og balkjole af en art. Det er et stort ekstra slid for jeres mødre med den mode, så I må lære at vaske og stive skørterne selv. Det letteste er at stive med plasticstivelse, og det er en stivelse, der

Specielt for

de 11-16 årige

11 - 12 - 13 - 14 - 15 - 16

Där gingo tre jantor i solen
på vagen vid Lindane Le.
De svängde, de svepte med kjolen,
de trallade, alle de tre!

holder til flere hold vask, men den er også dyrere end de stivelsesarter, man får i pakker eller den gammeldags kartoffelmelsstivning. Hvad enten I bruger den ene art eller den anden, så læs ordentlig på pakken, eller spørg jer for, når I skal arbejde med dem, for stivelse, der sidder i klatter og fedtede klumper, virker mod sin hensigt og ødelægger det fine skørt efterhånden. Læs også på og følg anvisningen, der siger, om skørtet eller kjolen skal stryges halvtør, heltør eller våd.

Men vi går tilbage til spejderen i uniform og stivskørt. Naturligvis skal uniformerne lægges lidt op i år. Er alle de andre kjoler korte, skal spejderdragten ikke hænge og slaske langt nede om benene. Imidlertid skal man lægge op med kritik. En arbejdsdragt, i hvilken man bøjer sig og strækker sig og springer — skal ikke være så kort, at I hele tiden skal trække ned i den, for at der ikke skal stikke

underkjoler eller, som man også ser det i denne sommer, trusseblonder nenedud. Moden kræver ikke stivskørter til kjoler, der er syet i et snit som spejderuniformen, — det bliver til bulkeri i stedet for fikshed. Det samme gælder for øvrigt jeres pliserede nederdele, som får en helt forkert facon af alt det, I samler sammen under dem.

Har man en mørk underkjole, er den bedst at have under spejdertøjet, men hverken den eller den lyserøde eller hvide genstand skal ses. Brug jeres medfødt og af avisannoncerne skærpede forfængelighedssans og prøv at se nettede ud. Snak om det i patruljen en dag, for jeg er nemlig selv en mor, og jeg ved meget godt, at hvis jeg kritiserer et stivskørt, der er forkert anvendt, synes mine døtre, at jeg bare er håbløst gammeldags, men hvis en af kammeraterne har sagt akkurat det samme, så er det straks en helt anden sag.

Potpourri af nyheder

Our Ark i London er flyttet til et større hus, der kan rumme flere gæster — det hører vi mere om en anden gang.

✦

Spejderchefen er blevet bedstemor — hjertelig til lykke!

✦

Fromse meddeler, at hun har mange adresser på philippinske spejdere — men at hun på grund af to måneders bortrejse er meget forsinket med alt penindearbejde — men så snart Fromse kommer i gang igen, hører I fra hende.

✦

På lejrpladsen på Elvighøj er fundet et ur, diameter ca. 2,5 cm, kapslen er af nikkel, på urskiven er der en sort kant af emaille. Urrem af brunt læder. Ejermænd kan henvende sig til frk. Inger Rosenkilde, Jyllandsgade 96, Esbjerg.

✦

Husk frimærkeindsamlingen, som vi skrev om sidst. Har ikke netop jeres trop brug for at vinde en friplads i jubilæumslejrene?

✦

Lejrchef for næste års Hverringelejr, Ellinor Larsen, gør opmærksom på, at efter at bladets august-septembernummer var gået i trykken, var der byttet om på Damsødivisionen og Furesødivisionens placering næste år.

✦

Tropsfører Birgit Ravn Christoffersen fra Kolding, kaldet „Pil“, er ansat som jubilæumslejrsekretær. Velkommen!

Knyttet til dette blad er for fremtiden: Ruth Estrup med spejderstof, Lise Løytved redigerende sport, og ekstra tegner, Hedvig Frederiksen, Hundested.

✦

I næste blad fortsætter vi duelighedstegn-serien.

✦

I har læst i avisen, at året er viet flygtningehjælpen. Hvad mon vi kunne gøre i den anledning? Jeg citerer et brev fra Fromse, der har været i Østrig: „Jeg så jeres pakker...“

„Jeg så jeres pakker!“

Ja, det er virkeligt sandt. Kan I huske, da alle pigespejdere i Danmark pakkede fine cellophanpakker med undertøj og legetøj til flygtningene fra Ungarn, der boede i Østrig. Jeg besøgte flygtningelejrene i Østrig i sommer for at tale med de unge, give dem lidt mod til at tage fat på spejderarbejde, jeg fortalte om vort arbejde her i Danmark og vore lejre. Da viste sig pludselig lejrchefen, og i hånden havde han flere nydelige pakker fra danske pigespejdere, der lå sedler indeni med hilsen fra, ja, jeg siger ikke fra hvem, men jeg fortalte med glæde, at det var fra en af mine gamle divisioner. Jeg glædede mig ligeså meget, som I nu gør. Pakkerne bliver anvendt til nyankomne, eller til dem, der trænger mest. Jeg så nyfødte i fine, hvide senge, små, der sad på potte i børnehaven, drengespejdere i uniform, gamle mænd og koner. Glæd jer, alle I, der har lov til at blive i det land, hvor I er født, og over at I har et hjem.

Fromse

En dansk KFUK-spejder på 16 år har skrevet følgende fortælling:

To drenge kom cyklende gennem skoven. De var i spejderuniform og var på vej hjem fra sommerlejr. De var begge to 16 år og perlevenner, og mens de andre tog med toget, cyklede de to af sted. Af kammeraterne blev de altid kaldt „Knalde“ og „Spjæt“.

„Knalde“ var lyshåret og et hoved højere end den lille mørke „Spjæt“, der altid lavede en masse ulykker, som Knalde måtte hjælpe ham ud af.

„Jeg synes, det trækker op til regn!“ sagde Knalde. „Ja, men skidt med det, vi har jo kun 5 km tilbage gennem skoven, og så kan vi jo nok finde et vandrehjem eller en gård, hvor vi kan spise og sove. Vi når jo alligevel ikke hjem før en gang imorgen.“

BANG, lød det. „Tak, skævben,“ udbød Knalde, for det var hans cykel, der var punkteret.

„Jaha, der røg dit træben,“ grinede Spjæt, men Knalde sagde: „Det er slet ikke morsomt, for nu begynder det at regne.“

Det var sandt nok, og snart styrtede det ned.

„Øv — det var da også ærgerligt. Nu må vi gå resten af vejen, for jeg har selvfølgelig ingen lappegrej med. Bare der var et hus i nærheden,“ sagde Knalde og så sig om.

Det var nu Spjæt, der først opdagede et lille skur, næsten ved vejen. „Se der,“ sagde han og pegede, „lad os se, om vi kan komme ind i det.“

„Nej, det kan jeg ikke rigtigt lide,“ sagde Knalde tøvende. „Jamen, vi behøver ikke at ødelægge noget. Se, der er åbent. Vi drukner jo herude!“

Knalde gik lidt modstræbende med ind i, hvad der viste sig at være et

redskabsskur. De tog deres bagage med ind og satte sig til at drøfte den ubehagelige situation. De blev enige om at gemme cyklerne i nogle buske, og så satte de sig til at opfriske lejr-minder. Men klokken blev syv, og de var skrupsultne. De gik ud for at finde et hus eller en gård, hvor de kunne spise. Det stovregnede, og de sjokkede af sted i bælgmørke. „Jeg tror, jeg stikker hjem efter min stavlygte“, sagde Spjæt, og så løb han. Da han kom hen til skuret, så han et lys, der bevægede sig, og nu kom en mand til syne. Han havde et gevær og et eller andet i en sæk på nakken. Det måtte vel være skovrideren, tænkte Spjæt og gik hen til ham. Det gav et sæt i manden, og han hvædede arrigt: „Hvad vil du her, din dumme knægt?“

„Jeg ville bare spørge...“ begyndte Spjæt. „Ja, det er godt. Du har vist snuset, hvad?“ „Jeg forstår ikke...“ sagde Spjæt.

„Nå, men så skal jeg hjælpe dig, min fine ven!“ Han greb stakkels Spjæt i tørklædet, og i et nu lå han på gulvet inde i skuret. „Aha, jeg ser du ligefrem selv har reb med,“ sagde manden ved synet af redningsrebet.

Trods modstand blev Spjæt nu bundet på hænder og fødder. „Nu kan du ligge dér og vente på, at Anders og jeg kommer tilbage!“ — så faldt døren i med et brag.

Knalde syntes, det varede noget længe med Spjæt, og han gik tilbage for at hente ham. Han blev meget forbavset over at finde ham på gulvet ved siden af en død råbuk. Spjæt satte ham hurtigt ind i sagen, mens Knalde løste rebet.

„Hvordan klarer vi nu den?“ spurgte Spjæt, mens han gned sine omme håndled.

„Ja, vi har jo begge lært jiu-jitsu, nu får vi se, om det dur. Vi må selv ordne sagen, for vi aner jo ikke, hvor skovrideren eller sådan én bor,“ svarede Knalde.

Lidt efter horte de stemmer, og døren gik op. Idet de to krybskytter kom ind, fløj de to drenge i hovedet på dem, og det lykkedes dem også at vælte dem omkuld. Knalde trak sin dolk og sagde: „Nu kan De jo prøve at stikke af!“ Spjæt fulgte hans eksempel, og de to mænd skulede ondte. „Forbandede knægte!“ snærrede den ene.

Nu tog Spjæt det ene gevær og sigtede på krybskytterne, og Knalde bandt dem hurtigt og sikkert med redningsrebet og deres knoreb. Han tog derefter det ene gevær og begyndte at skyde op i luften udenfor for at kalde skovrideren til. Snart kom også en mand og en hund løbende. Manden var skovfoged.

„Hvad går her for sig?“ spurgte han og rev døren op. „Se—se, det er nok mine to gode venner, Anders og Mikkel — med tilnavnet Rævepels! Denne gang skal I ikke slippe. I har gjort et fint stykke arbejde, drenge!“

Knalde og Spjæt fortalte nu, hvordan det hele var gået til, og snart kom flere af skovfogedens folk til. De to raske drenge kom med skovfogeden hjem, fik noget at spise og kom i seng dér. Senere kom de på ferie dér i 14 dage og rejste derfra med 50 kr. hver, mens Anders og Mikkel Rævepels fik en lille „ferie“ på 8 måneder bag tremmerne.

Puk

Seniorspejderkonkurrencen

Tredie runde i seniorkonkurrencen er nu slut. Det blev *Nakskov*, der bedst løste opgaven. Gruppen havde valgt at besøge et børnehjem.

Bedømmelsen foretoges denne gang af Lille-mor Orm Hansen, som en del af jer kender fra lejren i Silkeborg.

Vinder af hele konkurrencen blev seniorgruppen i *Vildgæssene*. Præmien var et gavekort til depotet på 50 kr.

Alle besvarelser af 2. og 3. opgave er nu sendt tilbage. I alt har 18 grupper deltaget i konkurrencen, og vi har været glade for den store tilslutning og de mange gode besvarelser. Vi håber, at konkurrencen har virket inspirerende på jer og har fået jer til at tage fat på emner, som I ellers ville lade ligge.

Seniorudvalget

Orienteringskursus for seniorspejdere!

Hvem vil være med til at lære mere om kort og kompas?

Kursus består af to dele, en teoretisk, som kommer i fire deltagerbreve i løbet af vinteren, og en praktisk med udendørs træning i påskeferien i Kløverhytten i Aarhus.

Deltage kan en hel seniorgruppe, en del af en seniorgruppe eller en enkelt seniorspejder.

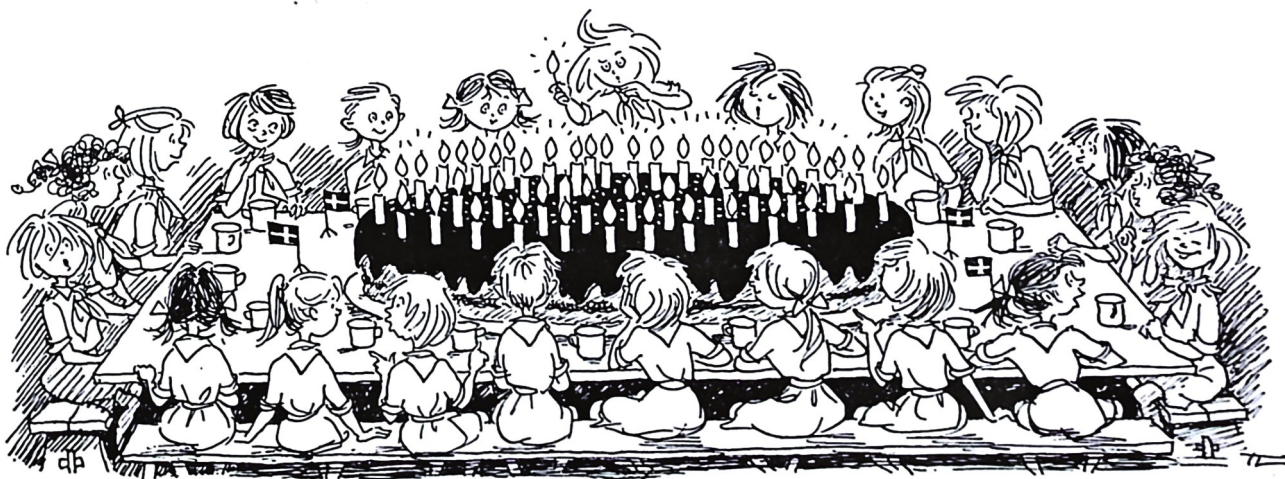
Deltagerbrevenes opgaver tænkes løst ved senior-møderne, gerne i fællesskab, men hver deltager skal skrive en besvarelse.

Tilmeldelse — som også gælder påsketræningen — sendes inden 1. november til

SF Agnete Elmquist,
Kaj Munksvej 68, Aarhus.

Tegneren Thora Trilles tegneserie:

TINKA GENNEM TYKT OG TYNDT!

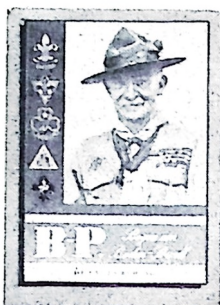

Se nu at få det lys tændt, så vi kan få begyndt!

Konfirmationsgaveideer!

Kr. 7,75

Kr. 6,50

Kr. 7,50

Kr. 5,85

Andre bøger:

Pigespejderbogen, udgave 1958	6,00
Samme i skindbind m. guldtryk	11,00
B. P.s spejderbog, Scouting for Boys	3,75
I Livets Skole, af B. P., indb.	9,75
Spejderloven, Roland E. Philipps	1,50
Samme indb.	3,00
27 years with Baden-Powell af E. K. Wade	15,75

Fotoalbum

m. emblem, fiberkarton, rødt og blåt, 4 str.	5,00—4,25—3,50—1,70
m. emblem, shirting, rødt og blåt, 2 str.	8,75—7,25
m. emblem, naturlærred, 2 str.	9,25—7,75
i bogform, blå pluvisin, 2 str. ...	17,50—14,50
i bogform, plastic, rød, grøn, beige	7,00

Telegrammer

med spejdermotiv i 2 farver eller med spejderløftet i kløver	
med indlæg	1,00
uden indlæg	0,75

Bogstøtter	9,75
Lysestager i kløverform til antiklys, kerter og julelys, pr. stk.	3,00—2,25
Træbroche, kløver, 3 nuancer	3,00
Papirkniv, lys	2,00
Nøglevedhæng, læder m. verdensemblem	3,75
Papirkniv, forsølvet	5,75
Spejderfingerring, sølv med kløver	3,00
Miniaturemblem, sølvvedhæng til armbånd	3,00
Verdensflag på stang, 17 cm	3,65

Skriveunderlag med emblem, i brun oksehud	7,25—6,75—6,25
--	----------------

Nyhed!

i Holmegaards glas, blåt, med indgraveret emblem	
Vase, 12 cm høj	20,25
Askebæger	20,75

Husk ved køb på depotet skal der forevises rekvisition eller medlemskort

PIGESPEJDERDEPOTET

Lundsgade 6 . København Ø . Tlf. Øbro 8383 . Giro 40 673

Depotets åbningstider: 9-17,30, fredag 9-19, lørdag 9-14

REDAKTION: Fru Annesofie Hermann, Ellemosevej 89, Hellerup

POSTBOX: Fru Ellen From Petersen, Gillesager 130, Hvidovre.

ADMINISTRATION og EKSPEDITION: Kontingent for bladet sendes sammen med kontingent til divisionen.

Enkelt-abonnement på „Pigespejderne“ tegnes på det lokale postkontor, og abonnementsprisen for 1959 er kr. 5,00. Enkelt-eksemplarer af bladet kan fås på korpskontoret i København mod forudbetaling af 50 øre pr. nummer (gerne i frimærker).

EKSPEDITION og TRYK: Fyens Stiftsbogtrykkeri, Odense. Aflævert til posthuset den 30. 9. 1959.